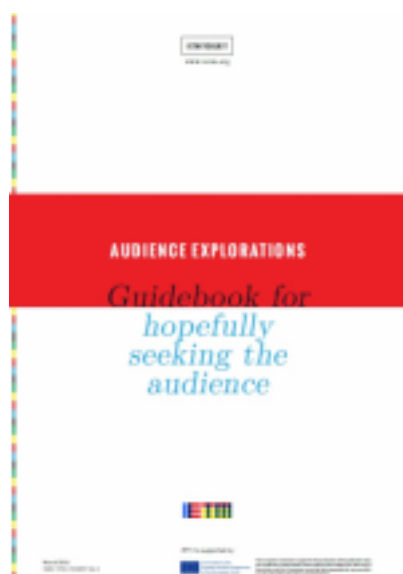

Explorar els públics més enllà del mirall institucional

Published by [Interacció](#) [1] on 04/11/2016 - 11:10 | Last modification: 18/04/2026 - 17:56

El debat sobre els públics en cultura sovint es presenta com una qüestió tècnica o operativa, però aquest text proposa una lectura més incòmoda i alhora més fecunda: el públic no és una realitat donada, sinó una construcció inestable sobre la qual projectem expectatives, interessos i relats. Parlar de “desenvolupament de públics” no descriu només unes pràctiques, sinó que revela una determinada manera d'entendre la relació entre cultura i societat.

Des d'aquesta perspectiva, el públic no es pot reduir a una categoria homogènia ni a un objecte de gestió. És una formació social canviant, ambigua i sovint silenciosa, que només es fa visible a través de les interpretacions que en fan institucions, artistes o polítiques culturals. Aquesta ambivalència explica per què el concepte és tan utilitzat com malentès. En el moment de programar, avaluar o justificar accions, la necessitat de fixar el públic condueix a simplificacions que responen més a les necessitats de qui decideix que no pas a la realitat de qui participa.

El text identifica tres grans marcs que han estructurat històricament aquestes mirades. El primer entén els públics com a ciutadans, inscrits en projectes polítics que utilitzen la cultura per construir identitat, cohesió o valors col·lectius. El segon els concep com a consumidors, en el marc d'un mercat cultural que prioritza l'experiència, la demanda i la capacitat de despesa. El tercer defensa l'autonomia de l'art i tendeix a situar els públics com a receptors que no haurien de condicionar la creació. Cap d'aquests marcs és neutre ni suficient per si sol: tots redueixen la complexitat del que passa en la relació entre obra, institució i persones.

Davant d'aquestes limitacions, el text no ofereix receptes, sinó una invitació a desplaçar la mirada. En lloc d'ajustar els públics a categories prèvies, proposa explorar-los com a realitat oberta, amb eines que permetin entendre millor les relacions que s'hi produeixen. Això implica abandonar la idea de control i assumir una posició més experimental, on el coneixement sorgeix del contacte amb situacions concretes.

El punt de partida és clar: els públics no són un problema a resoldre ni un recurs a optimitzar, sinó una dimensió central de la pràctica cultural que cal pensar des de la incertesa. En aquest desplaçament, la relació amb els públics deixa de ser una qüestió de captació per esdevenir una qüestió de sentit.

IETM International Network for Contemporary Performing Arts

[Audience Explorations: Guidebook for hopefully seeking the audience](#) [2]

Si esteu interessats en la gestió de les arts escèniques, des de la vessant més internacional i la seva relació amb els nous mitjans o la sostenibilitat, l'IETM us ofereix tota una sèrie de manuals pràctics de lliure accés, al seu lloc web: <https://www.ietm.org/en/publications> [3]

Categories: Article

Categories: Articles i anàlisi

Tags: públics de la cultura

Tags: economia de la cultura

Tags: participació cultural

Tags: equipaments culturals

- [4]

Source URL: <https://interaccio.diba.cat/en/blogs/2016/publics-en-cultura>

Links:

[1] <https://interaccio.diba.cat/en/members/interaccio>

[2] http://interaccio.diba.cat/sites/interaccio.diba.cat/files/audience_explorations.pdf

[3] <https://www.ietm.org/en/publications>

[4] <https://interaccio.diba.cat/node/6759>